

!Pura Vida!

Nieuwsbrief van Kees en Claudia Geluk

JANUARI 2020

NUMMER 6

De kids over het verlof

“Jongens, vertel eens over de tijd dat we in Nederland waren?”

Thomas (11): “Wat ik wel het leukste vond was om weer een dagje naar mijn oude school te gaan en daar mijn vrienden te ontmoeten. Eén van mijn vrienden kwam ook thuis op bezoek, van hem heb ik allerlei nieuwe voetbaltrucjes geleerd.”

Juan (9): “Op een keer ging mama bij een vriendin op bezoek. Papa had haar weggebracht en reed terug. Hij reed alleen een beetje raar.

Pas op het laatste moment hadden we door dat hij naar Ballorig was gereden en dat we daar lekker gingen spelen.”

Marcos (7): “Ehm, Nederland, ja mooi, tulpen enzo. Ik vond het leuk om allemaal familie te ontmoeten. Het leukst vond ik ome Marc, want die heeft ook Marc in zijn naam”

Martha (5): “In Nederland heb ik voor het eerst gelogeed bij mijn nichtje Eva in de kamer, dat vond ik heel leuk. En jullie kamer...” Martha heeft het over de laatste

avond in De Bilt. Kees' moeder sliep die nacht bij ons, om ons naar Schiphol te kunnen brengen. Daarom lag Martha op een matrasje in onze kamer. We gingen die avond nog even weg. Toen we terugkwamen zat de deur van onze slaapkamer potdicht. Geen beweging in te krijgen. Het slot was inwendig gebroken. Na allerlei pogingen zat er niets anders op dan hem in te trappen... Bedankt aan degenen die de moeite op zich hebben genomen om onze brokken te herstellen!

In dit

nummer:

De kids over het verlof	1
Delen over Costa Rica	2
Huis, auto, Snickers	3
Bejaardentehuis in Cartago	3
Gebedspunten	4

Delen over Costa Rica

Eén van de redenen dat we als zendingswerkers met verlof komen is om ons verhaal te delen in Nederland. Maar ja, wat is dat, ons verhaal? We kunnen iets vertellen over de activiteiten die we ondernemen. Over hoe het is om in een ander land te leven. Hoe dat gaat met de kinderen. Wat de mensen eten in Costa Rica. Enzovoorts.

Zorgen in kerkelijk Nederland

Al vrij gauw bij aankomst viel het weer op, waar we in de kerk in Nederland mee bezig zijn. We maken ons zorgen. Zorgen over kinderen die niet meer naar de kerk willen komen. Over teruglopende inkomsten van de kerk. Over krimp. In ledental. In fte's. We vertellen elkaar een somber verhaal. En het lukt ons niet om ons aan onze haren daaruit te trekken. Met andere woorden, er is een situatie aan de gang in kerkelijk Nederland, die wellicht vraagt om een antwoord vanuit de wereldkerk. Dat klinkt groots en meeslepend. Maar nee, helaas, we hebben in Costa Rica niet de formule gevonden die de oplossing is van alle problemen. Maar misschien wel kleine verhalen van hoop, die ons helpen om net weer wat anders tegen de dingen aan te kijken.

Presentaties

Op verschillende manieren hebben we ervaringen kunnen delen: bij

diverse kerken mochten we presentaties geven. Ook op de school van onze kinderen in Nederland hebben we wat gedeeld over ons werk. En natuurlijk in persoonlijke contacten.

Cathechisatie

Kees mocht ook langskomen bij een catechisatieles in Hellouw. Na een nogal stevige Bijbelstudie bij de jongste groep, werd op wijs advies van de predikant bij de oudere groep het roer omgegooid. We dachten na over de toekomst. Wat wil je later worden? En waarom? En: hoe kom je er nu toe, als je een prima baan en een gezin in Nederland hebt, om dan opeens in Costa Rica zendingswerk te gaan doen?

Preek

Een ander bijzonder moment van delen was de dienst waarin Kees de preek mocht doen in De Bilt. Omdat hij officieel geen preekbevoegdheid heeft, lag de verantwoordelijkheid voor de dienst in handen van ds. Dankers. We dachten met elkaar na over Mattheus 2. De koning van de Joden. Jezus of Herodes. Een vergelijking die tegen de achtergrond van de situatie in sommige landen in Latijns Amerika opeens heel concreet wordt. Min-

Preek in De Bilt

derjarigen die worden gedood op last van de heersers. De kindermoord in Bethlehem komt opeens heel dichtbij. Maar ook het koningschap van Jezus, dat zo'n totaal ander karakter heeft dan dat van Herodes. Al die niet meetellende figuren hebben Zijn bijzondere aandacht. Het koningschap van Jezus is zo anders, dat zelfs Johannes de Doper twijfelt. Maar als Jezus dan komt met een bewijs, is dat een bewijs van kleine verhalen: die ene blinde die weer kan zien, die ene verlamde die weer kan lopen, enzovoorts. Wij kunnen daar onze verhalen uit Costa Rica zo aan toevoegen: die ene analfabete die nu wel kan lezen. Die ex drugsverslaafde die nu directeur van een afkickcentrum is geworden. Dat ene groepje vrouwen, dat tijdens de bakmiddag ook iets van het evangelie gedeeld krijgt.

Uitdaging

Misschien zit hier tegelijk ook wel een beetje de uitdaging voor ons in Nederland. Die kleine verhalen van hoop zijn in Nederland ook te vinden. Maar daarvoor moeten we misschien soms wel even uit onze comfortzone komen. Want juist in de marge van de samenleving, lijken deze verhalen van hoop zich te voltrekken. Met die verhalen is Actie Kerkbalans niet in één keer opgelost. Maar toch, als weer durven te gaan dromen van tekenen van Gods Koninkrijk in onze omgeving, dan komt het daarmee ook vast wel goed...

derjarigen die worden gedood op last van de heersers. De kindermoord in Bethlehem komt opeens heel dichtbij. Maar ook

Cathechisatie in Hellouw

Huis, auto, Snickers

Huis

Nee, het is geen mop, maar: wat is de overeenkomst tussen een huis, een auto en een Snickers? Tijdens ons verlof zijn we enorm in de watten gelegd. Onze thuisfrontcommissie heeft voor ons een huis geregeld. Vlakbij de kerk. Met alles d'r op en d'r aan. Niet die paar matrassen op de grond zoals onze eerste tijd in San José. Echte bedden, allerlei meubels, een kaasschaaf, aan alles was gedacht. Het huis had ook een vaatwasser, dus de jongens die dat normaal vaak doen, hadden echt vakantie. En een christelijke ondernemer had een wasmachine beschikbaar gesteld. Een aantal gemeenteleden heeft de (on)dankbare taak op zich genomen om die naar zolder te slepen. Het was heerlijk om tijdens het verlof een eigen plekje te hebben, waar we konden wonen en ook gasten konden ontvangen.

Auto

Een neef van Kees heeft een prachtige auto ter beschikking gesteld, waarmee wij tijdens ons verlof konden reizen. Tijdens de eerste rit moesten we invoegen op een punt waar twee rijkswegen samenkomen. Invoegen is in Costa Rica toch vaak een kwestie van het recht van de sterkste: je duwt je er min of meer tussen, want anders kom je nooit aan de beurt. Hier kregen we de ruimte. Cultuurverschil? Of lag het toch aan de mooie auto?

Snickers

Vlak voor ons verlof kwam er in La Tabla een meisje naar Claudia toe. De dag ervoor hadden ze op school de laatste dag gehad. Daar had ze verschillende lekkere dingen gekre-

gen, onder andere een Snickers. Die wilde ze graag aan Claudia geven om haar te bedanken voor de bijlessen die ze had gegeven.

Overeenkomst

Voor Claudia voelde het heel ongemakkelijk om die Snickers aan te pakken. Mogelijk is het de enige keer in het jaar dat ze er eentje krijgt. Toch wilde ze het graag geven. Claudia heeft hem toch aangepakt en haar een dikke knuffel gegeven. Om haar niet het gevoel te geven dat ze niets kan delen. Iets van dat ongemak voelden we ook met het huis, de auto en alle hulp en steun die ons werd aangeboden. We zijn echt heel dankbaar. En toch is het soms moeilijk om alleen maar dankjewel te zeggen, zonder daar iets voor terug te hoeven doen. Het valt niet mee genadebrood te eten...

Bejaardentehuis in Cartago

Ongeveer tien jaar geleden begon het. Eén van de mannen uit het afkickcentrum van de kerk Manantiales de Vida Eterna (bronnen van eeuwig leven) was klaar met zijn behandeling. Hij kon naar huis. De man was niet de jongste meer, maar er was nog iets: zijn huis was de straat. "Dat kunnen we niet maken", zeiden men tegen elkaar. Op dat moment ontstond het idee om een bejaardentehuis op te richten voor oudere mannen die verder door niemand opgevangen worden. Het geld was er nog niet, maar de overtuiging dat dit nodig was wel. Ze

zijn begonnen. Tegen een redelijke prijs konden ze een huis huren dat werd ingericht als bejaardentehuis. Het geld kwam ook. En langzamer-

om is er een alternatief bedacht: een bijgebouw van de kerk kan worden verbouwd en uitgebreid tot een nieuw bejaardentehuis voor ouderen.

Een deel van de opbrengst van de markt-dag die afgelopen september in De Bilt werd gehouden, wordt ingezet voor dit doel. De kerk doet zelf ook het nodige om via andere wegen meer fondsen te vinden om aan deze droom gestalte te ge-

hand ook meerdere bewoners.

Op het moment is het zo dat de huiseigenares het huis om persoonlijke redenen moet verkopen. Daar-

ven. Voor de kerk is het een manier om het evangelie handen en voeten te geven. In de zorg voor deze ouderen wordt er iets zichtbaar van Gods bewogenheid met mensen.

GZB

Postbus 28
3970 AA Driebergen
0343-512444
info@gzb.nl
www.gzb.nl

U kunt een gift overmaken
naar IBAN
NL91INGB0690762445
o.v.v.
TFC Kees en Claudia Geluk

Colofon

Kees en Claudia Geluk zijn met hun vier kinderen uitgezonden uit wijkgemeente de Dorpskerk van de Protestantse Kerk te De Bilt in samenwerking met de GZB. Ze houden zich bezig met theologisch onderwijs en zetten zich in voor mensen in de marge in Costa Rica.

De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze rondzendbrief.

Website: www.gzb.nl/puravida
Facebook: www.facebook.com/gelukpuravida
Email Kees: keesgeluk@hotmail.com
Email Claudia: ninoskasolis@hotmail.com
Email TFC: tfcgeluk@dorpskerkdebilt.nl

Gebedspunten

In onze nieuwsbrieven willen we ook een aantal punten van gebed en dank met jullie delen. Doet u ook mee?

Allereerst wat dankpunten rondom ons verlof

- We danken voor alles wat onze TFC en mensen daar omheen hebben gedaan om een fijn verblijf in Nederland te geven.
- We danken voor de vele kansen die we hebben gekregen om ons verhaal te delen met andere mensen.
- We danken voor de vele persoonlijke ontmoetingen die we hebben gehad, waarin we gevoeld hebben dat er met ons meegeleefd en meegebeden wordt.
- Het verlof was ook een moment om de balans op te maken over de afgelopen anderhalf jaar. Daarom danken we ook voor alle deuren die er in de afgelopen periode voor ons zijn opengegaan en de kansen die we hebben gekregen om iets te mogen betekenen voor anderen.
- We danken voor een goede aankomst terug in Costa Rica

Ook wat gebedspunten bij terugkomst in Costa Rica

- Nog even en we zitten op de helft van onze uitzending. We bidden om wijsheid om in deze periode de juiste keuzes te maken en de juiste prioriteiten te stellen. Om open ogen voor wat onze weg in Costa Rica is.
- We bidden om energie en vreugde bij alles wat we hier doen, het maken van een frisse start.
- We bidden om leiding rondom het programma dat de GZB de komende periode in Costa Rica wil ontwikkelen.
- We bidden voor de verschillende personen die op ons pad zijn gekomen of die we wellicht nog zullen ontmoeten. We ontmoeten vaak mensen die het op de één of andere manier moeilijk hebben. Daarbij moet je denken aan dingen als armoede, eenzaamheid en ziekte.